

Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնատրուածներ...

Մայիսի 11.28

ՀԱՅԿ

Մայիս, 2015թ.

№ 5 (67)

ՀԱՅԿ

Հիմնադրվել է 2009թ. Ճաշխարհ

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ
ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ՀԱՎԱՏՔՆ ԱՌԱՆՑ
ԳՈՐԾԵՐԻ ՄԵՌԱԾ Է

ՄԵՐ ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2015թ., №5 (67)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Հայաստանի ԱՏՔ եկեղեցու երիրասարդական համաժողով.....	1
<i>Հրայր Ամիրքեկյան</i> Պենտեկոստի փոնի մասին.....	2
<i>Նորիկ Սուքիասյան</i> Հավարքն առանց գործերի մեռած է.....	6
<i>Մուրադ Սարգսյան</i> Մեր երեխաները.....	9
Համարձակությամբ մոլեցեք.....	10
<i>Վկայություն</i> Տերը բուժեց հոգին ու մարմինը.....	11
<i>Վկայություն</i> Տիրոջ հրաշքներն իմ կյանքում.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՅՔ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

**«...որպէս զի Տէրոջը խօսքը յառաջանայ ու
փառաւոր ըլլայ, ինչպէս ձեր մէջ»:
Բ Թեսաղ. 3:1**

2015թ. մայիսի 22-ին և 23-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը, որին մասնակցում էին եկեղեցու ավագ եղբայրները, երկու հազարից ավելի երիտասարդներ և օտարերկրացի հյուրեր:

Համաժողովի բնաբանն էր. «...որպէս զի Տէրոջը խօսքը յառաջանայ ու փառաւոր ըլլայ, ինչպէս ձեր մէջ» (Բ Թեսաղ. 3:1):

Եղբայրներն իրենց խոսքում ուշադրություն դարձրին հետևյալ հարցերին.

Աստծու Խոսքի հեղինակությունը մարդու կյանքում (Սաղմոս 138:2, Հայտն. 3:10):

«Երկրպագություն պիտի անեն դեպի քո սուրբ տաճարը, և քո անվանը գոհություն պիտի մատուցանեն քո ողորմությանդ ու ճշմարտությանդ համար, վասնզի քո բոլոր անունից վեր մեծցուցիր քո խոսքը» (Սաղմոս 138:2)

«Քանի որ պահեցիր իմ համբերության խոսքը, Ես էլ քեզ պահելու եմ փորձության ժամանակ, որ գալու է ամբողջ աշխարհի վրա՝ երկրիս երե-

սին բնակվողներին փորձելու համար» (Հայտն. 3:10):

Աստված հաստատում և փառավորում է Իր Խոսքը (Մարկ. 16:20, Գործք 13:46-48, Բ Թեսաղ. 3:1-2):

«Իսկ նրանք զնացին և ամենուրեք քարոզեցին, և Տէրը գործակցում էր նրանց հետ ու Խոսքը հաստատում ուղեկցող նշաններով» (Մարկոս 16:20):

Տիրոջ իմաստությունը չի քննվում (Եսայի 40:28, Հռ. 11:33-34, 1 Կոր. 2:16):

«Ո՛վ Ասրծո մեծության ու իմաստության և գիտության խորունկություն. ինչպե՛ս անքննելի են իր դատաստանները, ու անզննելի են իր ճամբաները, վասնզի ո՞վ գիտցավ Տիրոջ միտքը, կամ ո՞վ անոր խորհրդակից եղավ» (Հռովմ. 11:33-34):

Աստծու կամքը բարի, հաճելի և կատարյալ է (Հռոմ. 12:1-2):

«Ուրեմն, աղաչում եմ ձեզ, եղբայրներ՝, Ասրծո ողորմությամբ, որ ձեր մարմինները ներկայացնեք որպէս կենդանի զոհ, սուրբ, Ասրծուն ընդունելի, որ ձեր իմաստալից պաշտամունքն է» (Հռովմ. 12:1-2):

Պատիվ, 2015թ., ՕՆՏ (67)

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵՒ ՏՈՆԻ ՄԱՍԻՆ

Ս ի ր ե լ ի՝
եղբայրներ և քույրեր, մայիսի 24-ին ամբողջ աշխարհի քրիստոնյաները տոնում են Պենտեկոստեի կամ Սուրբ Հոգու գալստյան տոնը: Պենտեկոստեի օրը տեղի ունեցավ մեծ ու գլխավոր մի իրադարձություն. հարություն առած ու համբարձված Քրիստոսն Իր Հոգին թափեց աշակերտների վրա: Նա փառքի ամպով հայտնվեց՝ մարդկանց տալու Սուրբ Հոգու ամենամեծ պարգևը, մարդկանց սրտի տախտակների վրա գրելու Աստծու Խոսքը: Այդ օրը լավ բերքահավաք եղավ, քանի որ այնտեղ գործի դրվեց Աստծու Խոսքի մանգաղը: Մարդկության պատմության մեջ ամենահին բերքահավաքը եղավ, երբ կազմվեց Իսրայել ժողովուրդը՝ արդարների ժողովը: Երկրորդ բերքահավաքը եղավ Պենտեկոստեի օրը, երբ երկրի վրա կատարվեց երկրորդ հունձքը, ու տարբեր ազգերից ու լեզուներից կազմվեց մի նոր ժողովուրդ:

Գործք 2:1-2-ում կարդում ենք. «Երբ Պենտեկոստեի օրը հասավ, ամենն ալ միաբան մեկտեղ էին: Ու հանկարծ երկինքեն ձայն մը եկավ սաստկաշունչ հովի մը ձայնին պես ու բոլոր տունը լեցուց ուր նստել էին: Եւ

բաժանուած լեզուներ երեւցան որպես թէ կրակե ու ամեն մեկու վրայ նստավ: Եվ ամենն ալ Հոգով Սրբով լեցուեցան ու սկսան ուրիշ լեզուներով խոսիլ, ինչպես Հոգին իրենց խոսիլ կուտար»:

Այդ օրը աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով: Հայրը Որդու հետ բնակվեց մարդկանց սրտերում, ծնվեց Եկեղեցին՝ արտի մեջ պահված գանձը, պատվական մարգարիտը, որի համար Քրիստոսը «վաճառական մարդու մը նման» ծախեց Իր բոլոր ունեցածը:

Սուրբ Հոգու մկրտությունը Նոր և Հին կտակարաններում Հոր և Որդու կողմից խոստացված պարգևն է: Շատ մարգարեներ են մարգարեանում այդ մասին: Օրինակ՝ Հովել 2:28-29-ում կարդում ենք. «Իմ Հոգիս ամեն մարմնի վրայ պիտի թափեմ ու ձեր տղաքը եւ ձեր աղջիկները պիտի մարգարեանան... ծառաներուն վրայ ու աղախիններուն վրայ ալ այն օրերը իմ Հոգիս պիտի թափեմ»: Տեր Հիսուս ինքն էլ ասաց աշակերտներին. «Ես իմ Հօրս խոստումը ձեզի կը դրկեմ» (Դուկ. 24:49), «Եթէ ես չերթամ, Միսիթարիչը ձեզի չի գար. բայց եթէ երթամ, զանկա ձեզի պիտի դրկեմ» (Հովհ. 16:7): Երբ Պենտեկոստեի օրը Սուրբ Հոգին իջավ առաքյալների վրա, Պետրոսն էլ ասաց. «Սուրբ Հոգիին խոստումը Հօր-

մէն առնելով՝ տարածեց ասիկա, որ դուք հիմա կը տեսնէք ու կը լսէք» (Գործք 2:33):

Այս իրականության խորհրդապատկերը մենք տեսնում ենք Հին ուխտում, երբ Աստված ամպով իջավ, Մովսէսի վրա եղած հոգուց առավ ու դրեց յոթանասուն ծերերի վրա: Հոգին տեսանելիորեն հանգչեց նրանց վրա: Բոլորը լսեցին, թե ինչպէս նրանք մարգարեացան:

Սուրբ Հոգին ստանալով՝ աշակերտները Քրիստոսի վկան լինելու գործություն առան: Պետրոսը, որ մինչև Սուրբ Հոգով լցվելը երեք անգամ ուրացել էր Քրիստոսին, մկրտությունից հետո Հովհաննէսի հետ միասին, Սուրբ Հոգով լցված, համարձակությամբ քարոզում էր ու ժողովրդին սովորեցնում Հիսուսի միջոցով մեռելների հարության մասին:

Իսկ երբ տաճարի իշխաններն սպառնացին նրանց, որ այլևս Հիսուսի անունը չքարոզեն, նրանք պատասխանեցին. «Վասնզի մենք գայն, որ տեսանք ու լսեցինք, չենք կրնալ չխոսիլ» (Գործք 4:20):

Սուրբ Հոգու մկրտությունը միշտ ուղեկցվում է՝

1. Սուրբ Հոգու գործությամբ ու այլ լեզուներով խոսելու նշանով՝ տեսանելի ու լսելի: Այդ մասին են վկայում Սուրբ Գրքում նկարագրված մկրտության բոլոր վեց դեպքերը: Օրինակ բերենք դրանցից ընդամենը երկուսը. «Անոնք, որ կը հավատան, այս նշանները անոնց հետ պիտի երթան... նոր լեզուներ պիտի խոսին» (Մարկոս 16:17): Քրիստոսն ասաց. «Հովը ուր որ ուզէ՝ կը փչէ (դա Սուրբ Հոգու գործությունն է), անոր ձայնը կը լսես (սրանք օտար լեզուներն են)... Այսպէս ալ է այն ամէնը, որ Հոգիէն կը ծնանի» (Հովհ. 3:8):

2. Ուրախության, սիրո և մխիթարության զգացումով: Դավիթը մարգարեացավ այդ մասին. «Գետին վտակները պիտի ուրախացնեն Աստուծոյ քաղաքը, Բարձրելոյն սուրբ բնակարանները» (Սաղմ. 46:4): «Աշակերտները ուրախութեամբ եւ Սուրբ Հոգով կը լեցուէին» (Գործք 13:52):

Երբ առաջին անգամ Սուրբ Հոգու պարզև ստացան նաև հեթանոսները, թլպատված հավատացյալները զարմացան, քանի որ «կը լսէին անոնց լեզուներով խոսիլը եւ Աստուած կը

Պատկեր, 2015 թ., Մ 3 (55)

փառաւորէին» (Գործք 10:44-46): Այդ նշանի շնորհիվ առաքյալները համոզվեցին, որ հեթանոսներն էլ, հրեաների նման, ընդունելի են Քրիստոսի կողմից և Նրա մեջ մեկ մարմին են կազմում (Գործք 11:15-17):

Այլ լեզուներով խոսելը (Գործք 2:4-11) նշանակում է, որ Աստծու առջև ժողովուրդների մեջ այլևս չկան լեզուների և այլ տարբերություններ, տարբեր լեզուներով խոսող մարդիկ այժմ մեկ են դարձել, վերացել է իրար միջև եղած թշնամությունը և, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «Երկուքը մեկ ըրավ... որպեսզի Իրենով այն երկուքը նոր մարդ մը հաստատեն ու այսպես խաղաղություն ընեն» (Եփես. 2:14-15):

Սուրբ Հոգու պարզևը պատկանում է ոչ միայն Պենտեկոստեի օրը Սուրբ Հոգով մկրտված աշակերտներին, այլև ամենքին, ինչպես ասվում է Գործք 2:39-ում. «Վասնզի խոստմունքը ձեզի է ձեր որդիներին ու ամեն հեռու եղողներին, որոնք մեր Տեր Հիսուսի անունը կկանչեն»:

Սուրբ Հոգին Աստվածային Երրորդության երրորդ անձն է, Մխիթարիչն է ու Ճշմարտության Հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում ու չի ճանաչում, բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ է լինում: Սուրբ Հոգին նաև Սիրո Հոգին է:

Սուրբ Հոգով լցված անձը ազատ է լինում «ես»-ի կապանքներից, վայե-

լում է երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Մենք միայն Սուրբ Հոգու լեցունությամբ կարող ենք հաղթանակ ունենալ մեղքի նկատմամբ, լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել աստվածային սիրով, փոխտալ առանց փոխարենն սպասելու և ավելի երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Քրիստոսին հավատացողն առաջին անգամ Սուրբ Հոգով լցվում է մկրտության ժամանակ, իսկ հետագայում նա կարող է լցվել Սուրբ Հոգու զորության տարբեր չափերով: Սկրտվելիս Սուրբ Հոգին բնակություն է հաստատում մարդու սրտում:

Սուրբ Հոգու զորությամբ կարող է լցվել նաև Սուրբ Հոգով չմկրտվածը, ինչպես Հին ուխտի մարգարեները կամ Եղիսաբեթը (Դուկաս 1:41): Դա Սուրբ Հոգու զորության այցելությունն է: Այդպիսի այցելություններ ունեցողները պետք է նախանձախնդիր լինեն մկրտվելու Սուրբ Հոգով, որպեսզի Սուրբ Հոգու լիակատար լեցունություն ունենան:

Եթե Սուրբ Հոգով մկրտվածը ծառայության ընթացքում դառնում է «ոչ սառը ... և ոչ էլ՝ տաք» (Հայտն. 3:15), նշանակում է, որ մարդու հոգին, որը Տիրոջ ճրագն է, գրկվել է յուրից՝ Սուրբ Հոգուց: Քրիստոսն այդպիսիներին

ասում է. «Նախանձախնդիր եղի՛ր ու ապաշխարե՛: Ահա ես դուռը կայներ եմ ու կը զարնեմ. եթե մէկը իմ ձայնս լսէ ու դուռը բանայ, անոր քով պիտի մտնեմ եւ անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ՝ Ինծի հետ» (Հայտն. 3:19-20):

Պենտեկոստեի տոնը նշում են Չատիկից հետո, հիսուներորդ օրը: Պատահական չէր, որ Սուրբ Հոգին աշակերտների վրա իջավ այդ օրը. դա կապված է հրեաների Պենտեկոստեի տոնի հետ:

Հրեաների Պենտեկոստեի տոնը տարվա երեք գլխավոր տոներից երկրորդն էր: Այն կոչվում էր նաև շաբաթների տոն (Ելից 34:22, Օրինաց 16:16, Բ Մնաց.8:13) կամ բերքահավաքի ու երախայրիների տոն՝ կապված գարու և ցորենի բերքահավաքի հետ (Ելից 23:16, Թվոց 28:26): Տոնը նշում էին բերքահավաքի վերջում: Այն համընկնում էր հունձքի երախայրին քահանային բերելու հաջորդ օրվանից, այսինքն՝ Չատիկի օրից հաշվված հիսուներորդ օրվան (Դևտ. 23:15-16, Բ Օրինաց 16:9-10):

Պենտեկոստեի օրը հրեա ժողովրդին Աստծու կողմից տրվեցին նաև 10 պատվիրանները և օրենքները: Եզրիպտոսի երկրից դուրս գալուց հիսուն օր հետո Աստված քարե տախտակների վրա գրված Օրենքը Մովսեսի միջոցով տվեց հրեաներին: Նա ամպի մեջ Իր փառքով Սինա լեռան վրա երևաց Մովսեսին և նրա հետ երես առ երես խոսեց քառասուն օր:

Լեռը ծուխ էր արձակում ու դղրդում էր, իսկ ժողովուրդը մեծ վախի մեջ էր:

Հետագայում Աստված Հիսուս Քրիստոսի տեսքով Չիթենյաց լեռան վրա Իրեն շրջապատող աշակերտների հետ խոսեց Աստծու օրենքների մասին, բայց լեռը չէր դղրդում, լսողները վախի մեջ չէին: Աստծու Նոր ուխտի պատվիրանները գրվում էին ոչ թե քարե տախտակների վրա, այլ մարդկանց սրտերի մեջ:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկե՛ք չմարենք կյանքի կրակը, այլ լցվենք Սուրբ Հոգով, ամենքս մեր անձնական շահը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, չքավորին, բարձրացնենք Աստծու սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի. «Ապրե՛ս, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ»: Ամեն:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Պայիտ, 2015թ., № 5 (67)

ՀԱՎԱՏՔՆ ԱՌԱՆՅ ԳՈՐԾԵՐԻ ՄԵՌԱԾ Է

*Որովհետև, ինչպես որ մարմինն առանց հոգու մեռած է,
այնպես և հավատքն առանց գործերի մեռած է:
Հակոբոս 2:26*

Միրելիներ, այսօր շատերն են հավատում Աստծուն, բայց քչերն ունեն կենդանի ու ճշմարիտ հավատք, այսինքն՝ հավատք, որն իր հետ ունի իր գործը: Աստվածային կենդանի հավատքը հատուկ է Աստծու կենդանի խոսքը պահողներին: Հակոբոս առաքյալի միջոցով Տերը հայտնում է մեզ, թե որն է կենդանի հավատքը և որն է մեռած ու փուչ հավատքը:

Հակոբոս 2:14-17-ում կարդում ենք. «...Եթե մեկն ասի, թե հավատ ունի, սակայն հավատն արտայայտող գործեր չունենայ, միթե հաւատը նրան կը կարողանա՞յ փրկել: Եթե մի եղբայր կամ քույր մերկ լինեն կամ օրուայ ուտելիքի կարօտ, եւ ձեզնից մեկը նրանց ասի՝ «Գնացէ՛ք խաղաղութեամբ, տաքացէ՛ք եւ յագեցէ՛ք», եւ դուք նրանց չտաք մարմնին անհրաժեշտ բաները, ի՞նչ օգուտ է: Նոյնպէս եւ հաւատը. եթե նա գործեր չունի, առանձին մեռած է»: Այստեղ «Միթե հաւատը նրան կը կարողանա՞յ փրկել» խոսքով Հակոբոս առաքյալը չի ասում, թե հավատքը չի կարող փրկել, այլ

ասում է՝ մեռած ու փուչ հավատքը, որ գործերով հաստատված չէ, չի կարող փրկել:

Իրեն շրջապատող բազմաթիվ մարդկանց կարիքների նկատմամբ անտարբեր եղող մարդու հավատքը փուչ է ու դատարկ, ինչպես Հակոբոսն է ասում: Իհարկէ, կենդանի հավատք ունեցող մարդիկ հոգատար են իրենց շրջապատի մարդկանց թե՛ հոգևոր և թե՛ մարմնավոր կարիքների նկատմամբ: Իսկ եթե մեկն անտարբեր է իր շրջապատի մարդկանց կարիքների նկատմամբ ու ասում է. «Գնա կեր, կշտացիր, հագնվիր ու տաքացիր», բայց չի տալիս անհրաժեշտ բաները, նրա հավատքը փուչ է ու մեռած: Այդպիսի հավատքը չի կարող փրկել մարդուն:

Ղուկաս ավետարանիչը նրկայացնում է մի օրինականի, որը Հիսուսին փորձելով ասաց. «Վարդապետ, ի՞նչ գործեմ, որ հավիտենական կյանքը ժառանգեմ: «Հիսուսն ասաց նրան, օրենքում ի՞նչ է գրված»: Նա էլ պատասխանեց. «Միրիր քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ անձով,

քո ամբողջ գործությամբ և ամբողջ մտքով և քո ընկերին՝ քո անձի պես»:

Հիսուսը նրան պատվիրեց՝ այդ արա և կապրես: Օրինականին հետաքրքրեց, թե ո՛վ է իր ընկերը, և Հիսուսը պատասխանեց. «Մի մարդ Երուսաղեմից իջնում էր Երիքով ու ընկավ ավազակների ձեռքը: Նրանք էլ մերկացրին նրան, վիրավորեցին ու կիսամեռ վիճակում թողնելով գնացին: Եվ պատահաբար մի քահանա էր իջնում նույն ճանապարհով: Երբ տեսավ նրան, ճանապարհի մյուս կողմն անցավ ու ոչնչով չօգնեց նրան: Այդպես վարվեց նաև դևտացին: Իսկ մի սամարացի, որ ճանապարհորդում էր, եկավ ուր նա էր: Երբ տեսավ նրան, գթաց, մոտեցավ ու վերքերը փաթաթեց՝ վրան ձեռք ու գինի լցնելով, հետո դրեց իր գրաստին ու տարավ իջևանատուն և նրան հոգ տարավ: Հաջորդ օրը, երբ մեկնելու էր, երկու դահեկան տվեց իջևանատիրոջն ու ասաց նրան. «Խնամիր դրան և ինչ որ ավելի ծախս անես, վերադառնալիս կվճարեմ քեզ» (Դուկ.10:30-35):

Հիսուսը հարցրեց նրան. «Քո կարծիքով հիմա այն երեքից ո՞րն է ավազակների ձեռքն ընկած մարդու ընկերը»: Նա պատասխանեց. «Նա, ով ողորմություն ցույց տվեց նրան»: Հիսուսն ասաց. «Գնա, դու էլ այդպես արա»:

Տեսնում ենք, որ թե՛ քահանան, թե՛ դևտացին թեպետ հավատք ունեին, Աստծուն ծառայողներ էին, բայց նրանց հավատքը գործնականում չար-

տահայտվեց, մեռած էր, քանի որ ավազակների ձեռքն ընկնողին չօգնեցին ու հոգ չտարան: Աստվածաշունչն ասում է. «Եթե հավատք ունենամ, մինչև սարերն էլ տեղափոխելու, բայց սեր չունենամ, ոչինչ եմ» (Ա Կորնթ. 13:2):

Պողոս առաքյալը գաղատացիներին ուղղված թղթում ասում է. «Իրարու նեղությունները կրեցէ՛ք, եւ այդպես Քրիստոսի օրենքը կատարեցե՛ք» (6:2):

Քրիստոսի օրենքը խիստ կապված է կենդանի, գործնականում արտահայտվող հավատքի հետ, որից ծնվում են հավատքի բարի գործերը, շինարար և օգտակար խորհուրդները: Համոզված եմ, որ աստվածային պատգամը հնչում է բոլոր ժամանակների, և այսօրվա համար նույնպես: Ժամանակն է, որ թողնեք մեռած ու փուչ հավատքը և ունենաք կենդանի հավատք: Մեռած հավատքը չի փրկի մարդուն: Մեր շրջապատում և եկեղեցում բազմաթիվ անօգնական ծերեր, մանուկներ, մահվան տարվող հոգիներ, սառնության և տկարության մեջ ընկածներ կան: Չլինի թե չարված գործերի համար ափսոսանք կամ ամաչենք: Եկեք ապրենք Աստծուն հաճելի հավատքի կյանք ու փառք բերենք մեր Տիրոջը:

Խնդրում եմ բոլոր ընթերցողներին, որ այս ուղղությամբ աղոթեն: Թող Աստված օգնի մեզ, ավելացնի մեր հավատքն ու հաստատի մեզ բարի գործերի մեջ:

Նորիկ Սուքիասյան
ք. Տաշիր

Պայիտ, 2015թ., № 5 (67)

ՀԻՄԱ ՀԱՍԿԱՆՈՒՄ ԵՄ

Աֆրիկայի մահամեղականների մեջ գործող մի միսիոներ իր մեքենայով և օգնական մահամեղական մի պատանու հետ ճամփորդում էր: Ծանապարհին միսիոներն սկսում է քրիստոնեական հավաքի մասին խոսել, սակայն խոսքերը տղայի վրա ոչ մի ազդեցություն չեն գործում: Քիչ անց մեքենան փչանում է, և սրիպված երկուսով սկսում են նորոգել: Այդ պահին գալիս է բեռնատար մի մեքենա՝ վրան երկու աֆրիկացիներ: Միսիոներն ու պատանին ձեռքով կանգնելու նշան են անում նրանց, բայց վերջիններս չեն կանգնում: Մեծ ջանքերով նրանք վերջապես աշխարհեցնում են իրենց մեքենան և շարունակում ճանապարհը: Ծանապարհին տեսնում են, որ իրենց մերժող աֆրիկացիների բեռնատար մեքենան ցեխի մեջ է մխրձվել և չի կարողանում դուրս գալ:

Պատանին ասում է.

- Հիմա վրեժ լուծելու առիթը մերն է, իրենց արածի համեմատ հարուցենք: Միսիոներն ասում է.

- Ո՛չ, նրանք նեղության մեջ են, կանգնենք և օգնենք:

Երբ կանգնում են և օգնում, պատանին միսիոներին ասում է.

- Հիմա հասկանում եմ այն, ինչ ամբողջ ճանապարհին ջանում էիր ինչ բացատրել:

Այդ դեպքը պարճառ է դառնում, որ մահամեղական պատանին քրիստոնյա դառնա:

ՄԻ ԱՆՓԱՄ...

Մի անգամ մի մարդ տնկարանից գնեց մի փոքր, ծուռտիկ, ուտոտ կաղնու տնկի: Նա պատրաստվում էր այն տնկել տան երևում՝ այգու ամենագեղեցիկ մասում և մտածում էր, որ եթե այն ճիշտ մշակվի, փոքրիկ կաղնին կուղղվի ու կգեղեցկանա:

Հենց առաջին ամռանը նա սկսեց կանոնավոր խնամել կաղնու ծառը՝ ժամանակին ջրելով ու սնուցելով: Շուտով նկատեց, որ ծուռտիկ բունն սկսել է ուղղվել:

Մի քանի տարի անց պարտեզում կանգնած էր գեղեցիկ, սաղարթախիտ մի բարձր ծառ: Այն կարծես հեռվից դիրողին կանչում էր իր սաղարթի տակ հանգստանալու և թռչունների երգը լսելու:

Սա կարծես հիշեցնում է մարդու երիտասարդ կյանքը: Եթե դու այն ջրես սիրով ու պարարտացնես Քրիստոսի Ավետարանի օրհնյալ լույսով, այն կամրանա ու վեր կջգվի՝ մասնակից դառնալով լիարժեք հոգևոր կյանքին:

ՄԵՐ ԵՐԵՒԱՆԵՐԸ

Մանկությունը կյանքի այն ժամանակահատվածն է, երբ երեխաները ենթարկվում են շրջապատի ազդեցությանն ու հեշտությամբ ձեռք են բերում վատ սովորություններ: Այս ժամանակահատվածում են ձևավորվում երեխայի անհատականությունն ու սովորությունները: Նյութապաշտությունը, աթեիզմը, աղանդավորությունն ու հանցագործ աշխարհը փորձում են ներգրավել երեխաներին և իրենց բացասական ու կործանարար ազդեցությունն ունենալ նրանց վրա:

Այսօր, երբ մեղքը գնալով ծանրանում է երկրի վրա, ու մարդիկ ավելի են տրվում մեղքին, առավել անհրաժեշտություն է առաջանում խիստ հետևողական լինելու մեր երեխաների՝ մանուկների և պատանիների դաստիարակության հարցում: Ծնողների կյանքը, վարքը, արարքները խիստ կարևոր են երեխաների համար: Ընդօրինակումը, ծնողին նմանվելու հատկությունը բնորոշ է մանկանը: Երեխան տանը, ընտանիքում ինչ տեսնի, այն էլ սովորելու է: Եթե ծնողներն Աստծու Խոսքին և աղոթքին տեղ են տալիս, նրանք անպայման երեխային էլ են ներգրավում դրա մեջ:

Հին կտակարանում Աստված մի շատ կարևոր պատվեր էր տվել Իսրայել ժողովրդին. «Ո՛վ Իսրայել, մտիկ ըրե, մեր Տեր Աստվածը միմիայն Տեր է: Քու Տեր Աստվածդ բոլոր սրտով,

բոլոր հոգիովդ ու բոլոր զորությունովդ սիրե: Եվ այս խոսքերը, որոնք Ես այսօր քեզի պատվիրեցի, քու սրտիդ մեջ թող ըլլան: Ու զանոնք քո որդիներուդ կրկին անգամ սորվեցուր: Թե տանդ մեջ նստած ատենդ, թե ճամփա քալած ատենդ և թե պառկելու ու ելելու ատենդ անոնց վրա խոսիր» (Բ՝ Օրինաց 6:4-7):

Երեխային սովորեցնել կարողանալու համար ծնողը նախ պետք է իր սրտում ունենա Աստծու Խոսքը: Հաճախ ծնողն առաջնորդվում է իր ծնողական զգացմունքներով և խղճմտանքով: Եթե երեխան վատ արարք է կատարել, մեղք է գործել, նրան պետք է խրատել իմաստությամբ ու սիրով: «Տղայեն խրատը մի կտրեր. վասնզի եթե զանիկա գավազանով ծեծես, չի մեռնիր: Թեև դուն զանիկա գավազանով կծեծես, բայց անոր հոգին դժոխքեն կազատես» (Առակաց 23:13-14):

Չի կարելի երեխայից պահանջել այն, ինչ դեռ նրան չեն տվել կամ չեն սովորեցրել: Հարկավոր է իմանալ, որ երեխան ուշադրության կարիք ունի: Յուրաքանչյուր երեխա ուզում է, որ իրեն ուշադրություն դարձնեն, իրեն նկատեն, իրեն արժևորեն: Եթե երեխան անտեսվում է, նա ինչ-որ արարք է թույլ տալիս, մի անկարգ խոսքով կամ գործողությամբ ուզում է ուշադրություն հրավիրել իր վրա: Մյուս կողմից, եթե երեխային չափազանց շատ ուշադրություն դարձնեն, նրան միշտ

Յակոբ, 2015թ., ՁԿՏ (67)

գովեն կամ բարձրացնեն, նրա մոտ կձևավորվի հպարտություն և փառասիրություն:

Երեխան ունի նաև ճանաչման կարիք: Յուրաքանչյուր երեխա անկրկնելի անհատականություն է: Յուրաքանչյուր ծնող պետք է հասկանա, որ չի կարելի արհամարհել երեխային: Երեխաները ցավով են տանում ծնողների այդպիսի վերաբերմունքը:

Երեխան ունի սիրո ու գուրգուրանքի կարիք: Իհարկե, պետք է միշտ չափի զգացողությունը պահպանել:

Երեխան ունի նաև պատժի կարիք: Պատիժը միայն դաստիարակելու և շտկելու նպատակով պետք է լինի: Պատժելու ցանկությունը ծնողի մոտ

պետք է առաջանա միայն անհրաժեշտությունից: Երեխան պետք է հասկանա, որ իր արարքը պատժի է արժանի:

Երբեք չպետք է երեխային վախեցնել Աստծով կամ դժոխքով, կամ ուրիշ սարսափելի բաներով: Աստված օգնական լինի բոլորիս, քանի որ առանց Նրա օգնության ոչինչ չենք կարող անել:

Յուրաքանչյուր ծնողի պարտականությունն է ամենօրյա ուշադրությունը թե՛ իր և թե՛ իր երեխաների հոգևոր կյանքին: Թող Աստված մեզ տա իմաստություն և համբերություն: Ամեն:

Մուրադ Սարգսյան
ք. Երևան

ՀԱՄԱՐՉԱԿՈՒԹՅԱՄԲ ՄՈՏԵՑԵՔ

Խնդրեցեք և պիտի տրվի ձեզ, փնտրեցեք և պիտի գտնեք...:
Մատթ. 7:7

Երբ երեխաներն ինչ-որ բանի կարիք են ունենում, առանց ամաչելու խնդրում են իրենց ծնողներից: Նորմալ երեխան միշտ ուղիղ և առանց քաշվելու ներկայացնում է ծնողին, թե ինչի կարիք ունի ինքը:

Աստվածաշունչը դիմում է Աստծու զավակներին. «Ուրեմն համարձակությունով մոտենանք շնորհքի աթոռին, որ ողորմություն ընդունենք և շնորհք գտնենք պատշաճ ժամանակին» (Եբր. 4:16): Աստված շատ լավ գիտի, թե մեր առօրյա կարիքների հարցում ինչքան ենք կախված Իրենից: Հենց դրա համար Հիսուսն ասաց. «Խնդրեցեք և պիտի տրվի ձեզ, փնտրեցեք և պիտի գտնեք, թակեցեք և ձեզ պիտի բացվի» (Մատթ. 7:7):

Ի՞նչ հոգս է քեզ տանջում: Հնարավոր է սիրտդ ճնշված է առօրյա հոգսերից: Դու բռնված ես վաղվա օրվա նկատմամբ անվստահությամբ: Հասկացի՛ր, դու Հիսուս Քրիստոսի վրա ունեցած հավատքի միջոցով Աստծու որդին ես, դու կարող ես ամեն բանում վստահել Հիսուս Քրիստոսին, գիտենալով, որ Նա սիրում է քեզ և ի գործ է քեզ օգնելու: Թոթափի՛ր քո բեռը, այն համարձակությամբ բեր շնորհքի աթոռի առաջ և թո՛ղ այնտեղ:

ՏԵՐԸ ԲՈՒԺԵՑ ՀՈԳԻՆ ՈՒ ՄԱՐՄԻՆԸ

Իմ տղան, որ հիմա 32 տարեկան է, 2013թ. մեկնեց Ռուսաստան՝ այնտեղ աշխատելու և ապրելու: Մենք ամեն օր խոսում էինք նրա հետ, տեղեկանում, որ լավ է, աշխատում է: Եկավ 2013 թվականի դեկտեմբերը: Խոսակցության մեջ տղաս մի քանի անգամ ասել էր, որ ստամոքսը լավ չի գործում, կերածը չի մարսում, ցավեր ունի: Ես էլ խորհուրդ էի տալիս դեղաբույսեր քրմել ու խմել: Մի անգամ նա հարցրեց, թե հնարավո՞ր է, որ իր հետ վատ բան պատահի: Ես ասացի՝ ոչ, քանի որ ես իրեն Հիսուսին եմ հանձնել և ամեն օր աղոթում եմ իր համար, և որ մենք ունենք հավատարիմ ու սիրող Տեր: Նա ասաց. «Ճիշտ է, մամ ջան... Թեկուզ մահվան շուրթի ծորում շրջեմ, չարից չեմ վախենա, քանզի Տերն ինձ հետ է...»: Մանկությունից նա միշտ մեր տանը լսել էր Հիսուսին նվիրված երգեր ու շատ էր հավանում: Նա սիրում ու հավատում էր Հիսուսին, բայց իր ձևով:

Դեկտեմբերի 28-ին խոսեցինք տղայիս հետ: Ասաց, որ ուզում է գալ Հայաստան: Խոսքի մեջ նշեց, որ մի քիչ նիհարել է. «Ուզում եմ գալ տուն, և ինչ որ լինելու է, թող տանը լինի...»: Ես ասացի. «Ի՞նչ պետք է լինի, բալես, արի՛»:

Բոլորս ուրախացանք, որ Նոր տարին միասին ենք անցկացնելու, քանի որ բոլորս էլ կարոտել էինք նրան:

Առավոտյան ամուսնուս եղբայրը եկավ մեր տուն: Նա շատ տխուր էր, ասաց, որ տղաս շատ վատ հիվանդ է: Ես ասացի. «Գիտեմ, ստամոքսն է ցավում, ինձ ասել է այդ մասին»: Բայց նա ասաց, որ տղաս քաղցկեղ ունի, և բժիշկները ապաքինման հույս չեն տալիս, հիվանդությունն արդեն վերջին փուլում է: Այս ամենը կարծես իմ տղային չէր վերաբերում: Ես ասացի, որ այդպիսի բան չի կարող լինել: Ամուսինս ասաց. «Չե՞ս հասկանում, որ մեր տղային փրկություն չկա: Բժիշկներն ասել են, որ նա գա հասնի իր երկիր...»: Չեմ ուզում պատմել, թե ի՞նչ զգացինք ամբողջ ընտանիքով, բայց Սուրբ Հոգու աղոթքն այնպես էր բռնկվել ներսումս, որ շուրթերս պինդ սեղմել էի, որպեսզի բարձր չգոռամ. «Հիսու՛ս, ես Քեզ եմ վստահել իմ զավակին, ու Դու խոստացել ես. «Ինձ հուսացողը երբեք չի ամաչելու»: Ես հավատում եմ Քո խոսքին»:

Հասանք օդանավակայան: Հեռվից տեսա տղայիս. այնպիսի գլխապտույտ եղավ մոտս, որ չընկնելու համար բռնեցի երկաթե ձողից: Հիվանդությունն այնպես էր քայքայել նրան, որ դրան նիհարել չէր կարելի ասել: Դաժան իրականությունը կանգնեց առջևս: Տղայիս փորն այտուցված էր, ջուր էր հավաքվել, հազիվ էր շնչում: Մեկ ամսում 25 կիլոգրամ նիհարել էր. տասը օր ոչինչ չէր կերել, միայն փսխել էր:

Սեպտեմբեր, 2015թ., © Մ 5 (67)

Ճնշումը 60/40 էր, չափազանց գունատ էր, ասես մարմնում արյուն չկար: Ինձ որ տեսավ, փորձեց ժպտալ. ատամների ձևն էլ էր փոխվել... մի խոսքով, չեմ ցանկանում, որ որևէ մայր իր զավակին տեսնի այդ վիճակում: Գրկեցի տղայիս ու ասացի. «Հանկարծ չվախենաս, ամեն ինչ լավ է լինելու»:

«Նաիրի» բժշկական կենտրոնում պայմանավորվել էինք մի ծանոթ բժշկի հետ: Օդանավակայանից անմիջապես գնացինք հիվանդանոց: Բժիշկը նայեց տղայիս հիվանդության պատմությունը, մագնիսառեզոնանսային տոմոգրաֆիայի արդյունքները, որոնք տղաս իր հետ բերել էր, և ասաց, որ ինքն ինչ ասես մտածում էր, բայց ոչ սա: Ամուսինս ասաց. «Բժիշկ ջան, ինչ հնարավոր է արա, խնդրում եմ»: Բժիշկը պատասխանեց. «Ոչինչ անել հնարավոր չէ, տարեք տուն և սպասեք: Արդեն 4-րդ պլյուս է, սրան էլ ի՞նչ պետք է արվի... ամեն ինչ վերջացած է»: Ես միջամտեցի նրանց խոսակցությանը և հարցրի, թե ի՞նչ է նշանակում 4-րդ պլյուս: Բժիշկը նայեց ինձ ու ասաց, որ այս հիվանդությունն ունի 4 փուլ, 4-րդ փուլին շատերը չեն էլ հասնում, մահանում են, իսկ տղայիս մոտ հիվանդությունն անցել է սահմանագիծն անգամ, օնկոմարկերները 12000-ի են հասել»: Բժիշկը շարունակեց՝ բացատրելով. «Դուք թոքի չափսը պատկերացնո՞ւմ եք,- և իր բռունցքը ցույց տվեց,- մի ուռուցքը այս չափսի է, և դրանից մի քիչ փոքր ևս 4 ուռուցք կա: Իսկ որովայնում մետաստազները քարտեզ են հյուսել՝ տարածվելով ավ-

շահանգույցում, փաթաթվել են գլխավոր զարկերակի շուրջ և մի փոքր սեղմել զարկերակը»:

Ջանգեցինք մի ուրիշ հայտնի ուռուցքաբանի, խնդրեցինք ինչ-որ բանով օգնել, բայց ոչ ոք չէր համարձակվում որևէ բան անել, մանավանդ, որ բոլորը պատրաստվում էին երկրից դուրս նշել Ծննդյան տոները: Աստծու ողորմությամբ մի երիտասարդ բժշկի հեռախոսահամար տվեցին մեզ և ասացին, որ գուցե նա ինչ-որ բանով կարողանա օգտակար լինել:

Այդ բժիշկը «Նաիրի» բժշկական կենտրոնի ուռուցքաբան, օնկոլոգիայի բաժնի վարիչ Լևոն Գրիգորիչն էր: Ջանգեցինք, խնդրեցինք: Չմերժեց, եկավ հիվանդանոց, թեև դեկտեմբերի 31-ն էր: Նա ասաց, որ տղաս 10 տոկոս կդիմանա, քանի որ երիտասարդ է, բայց օրգանիզմը շատ թույլ է, ամեն ինչ պետք է արվի ստորագրությամբ, որովհետև հնարավոր է չդիմանա: Ասաց, որ մինչև հունվարի 8-ը աշխատանքային օր չէ, իսկ տոներից հետո արդեն 1 տոկոս հույս էլ չի մնա, ու եթե մի բան պետք է արվի, ուրեմն անմիջապես պետք է արվի: Այլընտրանք չկար, այդ օրը սկսեցին քիմիոթերապիան: Որովայնի ջուրը և ուռուցքներն այնքան շատ էին, որ տղաս հեղցով էր շնչում՝ կիսանստած վիճակում: Առաջին իսկ սեանսից հետո որովայնի ջրերը մաքրվեցին: 21 օր հետո արվեցին 2-րդ և 3-րդ սեանսները:

Տղայիս ցանկությամբ տեղափոխվեցինք տուն: Լյովա եղբորը խնդրեցինք, որ մեզ այցելի, եղբայրը չմերժեց:

Շատ կարճ հորդորական խոսք եղավ, խոստովանություն և աղոթք, և այդ մի քանի բուսական շրջադարձ եղավ՝ տղաս լցվեց հավատքով, հույսով և լավատեսությամբ: Մեզ խորհուրդ տվեցին տղայիս տեղափոխել Ֆրանսիա, որտեղ բուժման մեթոդներն ավելի զարգացած են: Աստծու ողորմությամբ մեկ ամսում կազմակերպեցինք և տղայիս ուղարկեցինք Ֆրանսիա: Բարեկամուհիս 2 տարի առաջ տեղափոխվել էր Ֆրանսիա, և մեծ սիրով հոժարվեց դիմավորել տղայիս և տեղափոխել հիվանդանոց: Այնպես արագ վերականգնվեց տղայիս թե՛ քաշը, թե՛ ինքնազգացողությունը, որ հիվանդանոցի բժիշկներից մեկը նույնիսկ կասկածել էր, թե բուժզննման արդյունքները նրանն են: Ամբողջ բուժման ընթացքում թե Հայաստանում և թե Ֆրանսիայում բոլոր եղբայրներն ու քույրերն ինձ հետ միաբան աղոթք են արել: Ծոմ ենք պահել, աղաչանքով դիմել ենք Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Զրիստոսին, որ Իր կամքի համեմատ ողորմություն անի իմ տղային:

Տղաս Գրենոբլ քաղաքում էր: Իմացանք, որ մեր եկեղեցու 20-25 հոգանոց խումբ կա այնտեղ, հավաքություններ են լինում ընդամենը մեկ կանգառ հեռու այն տեղից, որտեղ տղաս էր ապրում: Իմացանք այդ խմբի եղբայրների ու քույրերի հեռախոսահամարներն ու զանգեցինք: Նրանք այցելեցին հիվանդանոց, Աստծու սիրով ու հոգատարությամբ շրջապատեցին տղայիս: Նրանց շնորհիվ տղաս այնքան սիրեց Աստծու զավակներին, որ ուզեց ջրով մկրտվել և դառնալ եկեղեցու անդամ:

Բուժման հերթական սեանսի հաջորդ օրը տղաս մկրտվեց ջրով: Չնայած ներքուստ վախ ունեի, որ սառը ջրից կարող է վատանալ, բայց ամեն բան Աստծու կամքով էր և Նրա օգնությամբ: Հավաքություններից մեկի ժամանակ Տերն այցելել էր տղայիս և ասել. «Ինչ որ թույլ եմ տվել, այս օրվա համար եմ թույլ տվել, որ դու ծնկի գաս ու երկրպագես ինձ»: Տղայիս պատմելով՝ արցունքներն այնպես էին թափվում իր աչքերից, որ չէր կարողանում ոչ զսպել, ոչ էլ դադարեցնել: Նա ստացել էր ամիսներ շարունակ իրեն տանջող հարցի պատասխանը. «Ինչո՞ւ հենց այս հիվանդությունը»:

Նա Ֆրանսիայում քիմիոթերապիայի ևս 5 սեանս ընդունեց: Ուռուցքները գնալով փոքրանում էին, ամեն սեանսից հետո օնկոմարկերների թիվը նվազում էր: Հենց քիմիոթերապիան դադարեցնում էին, դրանք նորից շատում էին: Ես իմացա, որ մի քանի սեանսից հետո այլևս քիմիոթերապիա չեն նշանակելու, որովհետև քիմիան սպանում էր ոչ միայն վնասակար բջիջները, այլ նաև մարդու կյանքին անհրաժեշտ օգտակար բջիջները, և մարդու օրգանիզմը չի կարող այդքան քիմիա ընդունել:

Գիշերը, երբ բոլորը քնած էին, ես աղաչանքով ընկա Տիրոջս ոտքերը: Թե ինչքան և ինչպես եմ աղաչել, չեմ ուզում պատմել: Ինչ ձևով որ խնդրում էի, նույն ձևով, կարեկցական ձայնով Տիրոջիցս պատասխան ստացա. «Ես հիմա մարմինը չեմ կարող բուժել, եթե բուժեմ, կկորցնեմ նրան: Ես հոգին պետք է բուժեմ, իսկ մարմինը կբուժ-

Ջայիս, 2015թ., © N 5 (67)

վի»։ Երբ այս մասին ասացի տղայիս, շատ ազդվեց և ասաց, որ այլևս իր մարմնի համար չխնդրեմ, և որ ինքն էլ է միաբանվում իր հոգու բժշկության համար իմ աղոթքին։ Գնալով տղայիս վիճակը կարգավորվեց, և բժիշկները որոշեցին վիրահատել որովայնը։ Վիրահատությունը մաս-մաս պետք է արվեր, ամեն անգամ 7 ժամ պետք է տներ, որովհետև մետաստազները շատ էին։ Երբ վիրահատեցին, իրենց տեսածից զարմացել էին. մետաստազներն այնպես էին չորացել, որ 3 ժամում ամբողջ որովայնը մաքրել էին, իսկ զարկերակը ոչ մի վնաս չէր կրել։ Բժիշկներն ասացին, որ իրենց պրակտիկայի ընթացքում նման բան չեն տեսել։ Նրանք այնքան էին ոգևորվել, որ ասել էին, թե նոր հրաշքի են սպասում թոքերում։ Իսկապես, թոքերի

հինգ ուռուցքները ոչնչացան, մնացին երկու ուռուցք, այն էլ չորացած՝ 8 սմ-ը դարձել էր 2,3սմ, 6,5սմ-ը դարձել էր 1,9 սմ։ Ոչ մի բուժում այլևս չէր արվում, որովհետև ուռուցքներն իրենք իրենց ոչնչանում էին։

2015 թվականի փետրվարի 17-ին վերջին տոմոգրաֆիան են արել և ասել, որ տղայիս օրգանիզմում այլևս քաղցկեղ չկա։ Հիվանդության վերջին եզրակացությունը ցույց տվեցինք «Նաիրի» բժշկական կենտրոնի բժիշկ Լյովա Գրիգորիչին։ Նա զարմացավ և ասաց. «Սա հրաշք է, այսպիսի բան ոչ մենք ենք տեսել Հայաստանում, ոչ էլ ֆրանսիացիները՝ Ֆրանսիայում»։

Թող փառավորվի Հիսուս Զրիստոսի փառավոր անունը։ Ամեն։

Գայանե Իվանյան
ք. Երևան

ՏԻՐՈՋ ՀՐԱՇՔՆԵՐՆ ԻՄ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

Փոր տարիքից եղել եմ շատ անհավատ, չեմ հավատացել Աստծուն։

Տարիներ առաջ երկար ժամանակ (մոտ 3 տարի) տանջվել եմ ստամոքսի ցավից։ Ինձ հիվանդանոց էին տանում փայտացած վիճակում, ամեն օր փսխում էի, ստամոքսիս ուռուցքը դրսից երևում էր, ոտքերս ու ձեռքերս սառչում էին, ստամոքսս այնպես էր մրմռում ու ցավում, ինչպես կցավեր խոր այրվածքը։ Երբ այդպիսի ցավեր

էի ունենում, ոտքերս դնում էի տաք ջրի մեջ ու մի բաժակ տաք ջուր էի խմում։ Այդ մեթոդը շատ ժամանակ չէր էլ օգնում։ Նման մի օր էլ, երբ ոչինչ չէր օգնում ցավերը մեղմելուն, ինձ տարան Հանրապետական հիվանդանոց, կաթիլային միացրեցին։ Այնտեղ ես 25 օր մնացի բժիշկ Մակուչյանի հսկողության տակ։ Գաստրոսկոպիայից հետո բժիշկների խորհրդով ինձ տուն տարան, որպեսզի փոքր-ինչ կազդուրվեմ, այնուհետև վիրահատվեմ։ Միևնույն

ժամանակ բժիշկները չէին խոստանում, որ լավ կլինեն:

Մի օր իմացանք, որ Բեյրութից բժիշկ է եկել, և ինձ տարան նրա մոտ: Բժիշկն ինձ հետազոտեց ու ասաց, որ իմ ընդունած դեղերն ընդամենը ցավերը հանգստացնող հաբեր են: Ասաց, որ ինձ տուն տանեն, որպեսզի կազդուրվեմ և պատրաստվեմ վիրահատության (այդ ժամանակ կշռում էի 44 կիլոգրամ, այժմ 83 կիլոգրամ եմ): Բոլորը մտածում էին, որ ես շուտով պետք է մեռնեմ, իսկ երեխաներս կմնան որր: Իմ հիվանդության լուրը տարածվեց թե Դալարիկում և թե Արմավիրում:

Բժկի խորհրդով ամուսինս ինձ տարավ Ստեփանավան՝ օդափոխվելու: Ստեփանավանում վատացա, և բժիշկ կանչեցին: Բժիշկն ասաց, որ այսպիսի ծանր հիվանդին տանը պահելը շատ մեծ համարձակություն է: Այդ ժամանակ երկրաշարժի պատճառով շատ մասնագետներ էին եկել տարբեր տեղերից, սակայն նրանցից ոչ ոք չէր համարձակվում ինձ վիրահատել: Միայն անհամար նշանակումներ էին անում և ուղարկում տուն:

Մի օր էլ ամուսինս բոլոր դեղերս թափեց, քանի որ չէին օգնում: Սկսեցի ավելի հաճախ վատանալ: Դեռ հիվանդանոցում մայրս ինձ միշտ ասում էր, որ եթե հավատամ Աստծուն՝ կբժշկվեմ, իսկ ես մերժում էի՝ պատճառաբանելով, որ եթե Աստված կա, ուրեմն ինչո՞ւ է ինձ նման ցավ տվել:

Հիվանդանոցում ինձ հանդիպել էր Արմիկ անունով մի քույրիկ: Նա նույն-

պես ինձ հորդորում էր, որ հավատամ Աստծուն: Ես ոչ ոքի չէի հավատում, որովհետև ցավերս օր-օրի ավելանում էին:

1989 թվականի մի երեկո կրկին ցավեր ունեի: Երեխաներս քնած էին, իսկ ամուսինս Հիսուսի մասին ֆիլմ էր նայում: Ես երևի մոտ երեսուն րոպե զալարվում էի ցավերի մեջ, լաց էի լինում և անընդմեջ մեղադրում էի Աստծուն: Ինձ թվում էր, թե այդ վիճակից ազատվելու միակ ճանապարհը մահն է: Ամուսինս ասաց, որ շրջվեմ, նայեմ ու տեսնեմ, թե Հիսուսն ինչ բժշկություններ է անում: Ես շրջվեցի ու տեսա, որ Հիսուսը մեռածին հարություն է տալիս: Անմիջապես աղոթելու ցանկություն առաջացավ մոտս: Վերկացա տեղիցս, կապեցի գլխաշորը և առաջին անգամ աղոթեցի: Մայրս ասում էր, որ աղոթելիս աչքերս փակեմ, բայց ես բաց աչքերով նայում էի ֆիլմը, արտասվում էի և ասում. «Հիսու՛ս, ես չեմ հավատում, որ Դու կաս: Եթե կաս, արա՛ հրաշքդ, մեկնի՛ր բժշկարար ձեռքդ և ինձ բուժի՛ր, նոր ես կհավատամ: Խնդրում եմ, աղաչում եմ, արա՛ հրաշքդ, խոստանում եմ, որ Քեզ կծառայեմ մինչև իմ կյանքի վերջին օրը»:

Չեմ հիշում, թե որքան եմ աղոթել, միայն հիշում եմ, որ խաչելության տեսարանի ժամանակ ես ավելի ուժգին լաց եղա և հիշեցի մայրիկիս ասածը, թե՝ արյան մեջ բժշկություն կա: Թուլացա, բերանքսիվայր ընկա գետնին և տեսա, թե ինչպես մի փայլուն ձեռք սեղմեց ստամոքսս, և պարզ

Պայքս, 2015թ., № 5 (67)

զգացի, թե ինչպես է ցավը դուրս գալիս: Դողում էի, ձեռքս դրեցի ստամոքսիս, փառք տվեցի Աստծուն և լացով ասացի. «Մինչև կյանքիս վերջը Քեզ կծառայեմ»:

Ես երեք տարի դիետայով էի սնվել, սակայն դա էլ երբեք չէր օգնել: Բժշկվելուց հետո համարձակորեն կերա ամեն ինչ և ոչ մի ցավ չզգացի ու մինչև այսօր էլ չեմ զգում:

1991-ին ծննդաբերեցի: Չէր անցել 6-7 ամիս, երբ նորից վատացա (արյունահոսում էի): Բժիշկ Գևորգյանը պնդեց, որ շտապ պետք է արգանդս հեռացնել: Ես ավելի վատացա, և ամուսինս ինձ տեղափոխեց Երևան: Երեխաներս մնացին հոգևոր քույրիկիս տանը: Երևանում հետազոտելուց հետո ասացին, որ մեծ ուռուցք ունեմ, որի պատճառով էլ արյունահոսում եմ: Բաժնի վարիչ Ռազմիկ Աշոտովիչն ամուսնուս մտերիմ ընկերն էր և ամուսնուս ասել էր, որ արյանս տոկոսը շատ ցածր է, մեկ ամիս պետք է լավ սնվեմ, հետո վիրահատվեմ:

Այդ ամբողջ ընթացքում բոլոր քույրերս ու եղբայրներս ինձ համար անդադար աղոթում էին: Մի օր Ռադիկ եղբայրն ու Արմիկ քույրիկը եկան մեր տուն: Ես Արմիկ քույրիկին ասացի, որ ըստ Հոկտեմբերյանի բժիշկների՝ ինձ մոտ արգանդից դուրս հղիություն է, իսկ ըստ Երևանի բժիշկների՝ մեծ չափերի հասնող ուռուցք: Խնդրեցի, որ ինձ համար աղոթեն: Ռադիկ եղբայրը առաջարկեց գնալ մեր հովիվ Մնաց եղբոր տուն: Գնացինք, թեև արդեն ուշ

ժամ էր: Քույրերով ու եղբայրներով ծնկի եկանք: Այդ պահին Տերս ինձ այցելեց, և մի լույս ընկավ ինձ վրա: Ծնկի եկած փառք էի տալիս, որ Աստված լսեց ինձ նման անարժանի ձայնը: Նույն պահին զգացի, որ արյունահոսությունը դադարեց, ցավը անցավ, և ես բժշկվեցի: Սոնոգրաֆիայի ախտորոշումը պահում եմ մինչև հիմա, որպեսզի բոլորին ցույց տամ:

Ամուսինս պնդում էր, որ ես նորից հետազոտվեմ, բայց ես ասացի, որ չպետք է փորձենք մեր Տեր Աստծուն: Արդեն 23 տարի է, որ ոչ մի ցավ չունեմ:

2011 թվականին լեղապարկի հետ կապված խնդիր ունեցա: Դեկտեմբեր ամիսն էր, Ամանորի նախօրեմ, ու ես չգնացի բժշկի: Տանը ցավազրկող դեղեր էին ընդունում, ծոմ էի պահում ու աղոթում: Դեկտեմբերի 30-ին ուժեղ ցավեր սկսվեցին: Ես ծնկի եկա, ձեռքս սեղմեցի ցավող տեղիս և խնդրեցի Տիրոջը, որ ինձ բժշկի: Ջանգեցի Մնաց եղբորը և հեկեկալով խնդրեցի, որ աղոթի ինձ համար: Երկար աղոթքից հետո եղավ բժշկություն:

Շենգավիթի պոլիկլինիկայում սոնոգրաֆիա արեցին և ասացին, որ շատ առողջ լեղապարկ ունեմ:

Տերն իմ կյանքում շատ-շատ հրաշքներ է գործել: Իմ ամուսինը ննջեց Տիրոջով. մարտի 2-ին ժպիտը դեմքին գնաց Հիսուսի մոտ:

Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Հռիփսիմե քույրիկ

Արմավիրի մարզ, Բաղրամյանի շրջ.,

գ. Դալարիկ

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Նովիանուս 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փվեց, որով
Նրան հավատա չկորցի, այլ հավիրենալան կրանք ունենա»:

Եթե դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-84-39-84	Ղազարյան Մամիկոն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովիտյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբադ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Մուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԻՆՉՊԵՊՍ ՊԵՏՔ Է ՊԱՇՏԵԼ ԱՍՏԾՈՒՆ

*«Ասրծու զոհը կուրրված հոգին է. կուրրված ու խոնարհ սիր-
յրը, ո՛վ Ասրված, Դու չես արհամարհի»:*

Սաղմոս 51:17

*«Բայց ժամանակը գալիս է, և հիմա՛ է, երբ ճշմարիտ երկրպա-
գողները հոգով և ճշմարտությանը պիտի պաշտեն Հորը, որով-
հետև Հայրը այսպիսիներին է փնտրում՝ Իրեն պաշտելու: Ասր-
ված Հոգի է, և Նրան պաշտողները պետք է հոգով և ճշմարտու-
թյամբ պաշտեն»:*

Հովհ.4:23,24

*«Ի՞նչ հասրուցում պիտի անեն Տիրոջը՝ Նրա արած ամբողջ
քարության փոխարեն: Փրկության քաժակը պիտի վերցնեն ու
Տիրոջ անունը պիտի կանչեն: Ուխտերս Տիրոջն եմ հասրուցելու
հիմա՛ Իր ամբողջ ժողովրդի ներկայությամբ: Գոհության պարա-
րագ եմ մասրուցելու Քեզ ու Տիրոջ անունն եմ կանչելու»:*

Սաղմոս 116:12-14,17

*«Ուարի Նրա միջոցով շարունակ օրհնության պարարագ
մասրուցենք Ասրծուն, Նրա անունը փառաբանող շրթունքների
պրուղը: Իսկ քարերարությունն ու քաժնեկցելը մի՛ մոռացիք,
որովհետև Ասրված այդպիսի պարարագներ է հավանում»:*

Եբր.13:15,16